

—282 foretagne Opregning af bestemte Genstande (»Brandstiftelsesobjekterne«), hvis Antændelse skaber en uafbeviselig Formodning for Ildebrand, idet Antændelsen normalt vil være Begyndelsen til en saadan. Det foreslaas saaledes ganske overladt til Domstolene at bedømme, om en fremkaldt Ild efter almindelig Opfattelse har et saadant Omfang, at den maa karakteriseres som Ildsvaade eller Ildebrand.

Som Følge af det til Grund for Forbrydelsens Begreb liggende Synspunkt er Straffelovens forskellige Behandling i § 281 af Brandstiftelse i egne og andres Ting bevaret, jfr. Lovforslagets § 183 (U. § 168). Brandstiftelse i andres Ting vil altid i og for sig være retstridig som Beskadigelse af fremmed Ejendom, og Midlets Almenfarlighed vil gøre det vel begrundet, at saadan Beskadigelse, naar den efter sit Omfang kan karakteriseres som »Ildebrand«, jfr. ovenfor, straffes efter et særligt kvalificerende Synspunkt. Derimod vil Opbrænding af egne Genstande meget vel, selv om den i Omfang maa betegnes som Ildebrand, kunne være en ganske lovlig Handling. Strafbarheden af Brandstiftelse paa egne Genstande bør indskrænkes til de Tilfælde, hvor Gerningsmanden har handlet for at besvige Brandforsikringen, for at krænke Panthavernes Rettigheder eller i lignende retstridig Hensigt. Udsættes andres Liv for Fare ved Ildspaaættelsen, eller sker denne for at befordre omfattende Forstyrrelse af Samfundsordenen, sondres der derimod ikke mellem, om der foreligger Brandstiftelse i egne eller andres Ting, jfr. Lovforslagets § 182 (U. § 167).

Den i § 183 foreslaaede Straf er noget mildere end den i Udkastets § 168 fastsatte.

I Konsekvens med de om Brandstiftelse foreslaaede Bestemmelser har man med Hensyn til de i §§ 185 og 186 omhandlede almenfarlige Forbrydelser (*Forvoldelse af Sprængning, Oversvømmelse, Skibbrud, Jernbaneulykke m. v.*) fulgt den af de to i Udkastet foreslaaede Ordninger (U. §§ 170 og 170 A.), der nærmest slutter sig til de tilsvarende Bestemmelser i Straffelovens §§ 285—288.

I § 185 (U. § 170) foreslaas Straf for den realiserede Skade paa andres Person eller Formue ved de der nævnte generelt almenfarlige Tildragelser, medens § 186 (U. § 170 A.), uden Hensyn til om konkret Fare er forvoldt, medtager alle Handlinger, der forstyrrer Driftssikkerheden for Jernbaner, Søfart m. v., og indenfor sin vide Strafferamme lader Hensynet til Hand-

lingens større eller mindre konkrete Farlighed faa udmaalende Betydning.

Den i § 185, Stk. 1 foreslaaede Straf er noget mildere end den i Udkastets § 170, Stk. 1 fastsatte.

§ 187 (U. L. om Forseelser § 36 Nr. 1), der paalægger en *Afværgelsespligt overfor Ildsvaade, Sæskade, Jernbaneulykke m. v.* ogsaa i Tilfælde, hvor Faren ikke er fremkaldt ved nogen Forbrydelse, er en ny Bestemmelse i dansk Ret. Det tagne Forbehold om eventuel Anvendelse af højere Straf skyldes særlig Bestemmelsen i § 143.

Til §§ 188—195. (U. §§ 171—176 og U. L. om Forseelser § 30, jfr. Mot. Sp. 291—95 og 406).

Disse Paragraffer, der træder i Stedet for Straffelovens §§ 290—293 samt forskellige Regler i Særlovgivningen, angaar *Forbrydelser mod den almene Sundhed*. Ud fra dette Synspunkt vil Forbrydelser, der er rettede mod Mennesker, Husdyr og undtagelsesvis Nyttplanter, kunne være almenfarlige.

Idet saadanne Forbrydelser i Almindelighed vil være mindre strafværdige, naar alene Husdyrs — ikke tillige Menneskers — Liv og Sundhed udsættes for Fare, har man i en selvstændig ny Paragraf (§ 192) behandlet de Tilfælde, hvor under tilsvarende Betingelser, som i §§ 188—191 angivet, alene Husdyrs Liv og Sundhed udsættes for Fare, jfr. herved ogsaa de forskellige Strafferammer i Lovforslagets § 195. Dette betyder desuden, set i Forhold til Udkastet, en Udvidelse af det strafbares Omraade, idet Udkastets Straffebestemmelse for Salg af uegnede Lægemidler (§ 174) alene omfatter Handlinger, der er farlige for Menneskers Liv og Sundhed (jfr. Mot. Sp. 292—93), medens Retsbeskyttelsen, da denne Begrænsning ikke synes rimelig, ved Lovforslagets § 192 udvides til ogsaa at omfatte Husdyrene.

I § 188 (U. § 171) har man for at præcisere Forbrydelsens almenfarlige Karakter krævet, at den fremkaldte Mangel paa Drikkevand skal være almindelig.

De i §§ 188, Stk. 1 og 189, Stk. 1 fastsatte Straffe svarer ikke ganske til de i Udkastets §§ 171 og 172 foreslaaede. Til § 189 (U. § 172, jfr. Mot. Sp. 291—92) har man anset det for rettest som nyt Stk. 2 at tilføje en til § 188, Stk. 2 (U. § 171, Stk. 2) svarende Bestemmelse om Straf for Uagtsomhed.

Løvrigt er §§ 188—191, bortset fra enkelte rent formelle Ændringer, affattede